

MIKLYA ZSOLT

Születésnap

*Születésnap van, október burka,
szétpattan mindjárt, gesztenyetorta
ünnepi lángja fellobbanóban,
hogy került ide, nem tudja, hol van,
valami bántja, facsarja orrát,
valami lüktet, azt hiszi, jól lát,
eleven füstjel a régi házból,
anyja tüzet rak, csutka, fa lángol,
izzik a sparhelt, kicsit megszedül,
csak az illat, láng tudja, mi készül,
asztalon eszcálg, porcelán készlet,
lassan ment minden, éppen hogy kész lett,
jön a sok kartárs, rokona egy se,
feszülő burkát tárja az este,
holdat alig lát, elfogyott szinte,
tintapacás lett tegnap az inge,
áll a hipóban, másikat vett fel,
azt is kioldja rajta a vegyszer,
kigombol gallért, kardigánt, kertet,
nyelvet vonalzó szigorú elvet,
tanító voltát, órálló tisztjét,
amit épített, rontott az ittlét,
úgy feszül rajta, mint a szél, ingyen,
mint ki szelet szül, s az volna minden,
október burka meghasad mindjárt,
felpattan a ház, nincs még, ki ott járt,
nem lépett be még ajtaján senki,
kulcsát mindig is félt kézbe venni,
félelem kulcsa fordul a zárban,
vajszínű kosztüm ünnepi lázban,
gesztenyetorta szétrobbanóban,
hogy került ide, nem tudja, hol van.*

Rétegek

*A pára kép alatt tájkép szalad.
A vonatsínen apró gyerekekujjak.
A test határain túl merre bújjak?
Kipontozod és megadod magad.*

*Durcásan minden élet eltörölsz.
A talpfák ritmusára ringatózol.
Szürkén üt át a köd, víz lakta ózon.
Tört pára kép mögött holt színözön.
De hova lett az ujjak írta durca.
Hová párállott tőlünk a harag.
Mi marad meg a pára kép alatt,
ha elfut életünk mord talpfaburka.
A gyerekujjak búcsút intenek.
A pára kép fölött arcod lebeg.*

Szálakon

két Fecske-sorra

*a dombra futva megfeszül
és elszakad az út
a távol cérnaszálain
emel fel egy fiút
ki elszökött hazulról bá-
tor lepkekergető
hisz útba esik mindig egy-két
pipacsos mező
Szinyei Merse festhetett
csak ilyen kék eget
ami a cérnaszálakat
takarja úgy lehet
mert láthatatlan szálakon
függ itt a végtelen
képpé avanszált szelleme
akár a félelem
hogyan dombra futva egyszerű-
en egyszer elszakad
és nem feszül és nem szalad
tovább a pillanat
amit a kék úgy eltakar
a színtalpak fölött
pedig csak játszani akar
időt gyönyörködöt
a pára carpe diemét
felhő sugallatát
hogyan esni vágyik benne rég
a csöpp a cérnaság*